

Hồi 6

Thanh linh tứ vân

Lâm Đoàn Nghĩa thoát tiền cho rằng y chủ mình nhưng nghe câu sau thì hóa ra không phải mới đưa mắt nhìn, quả thấy bàn giữa có một tên hắc y hán tử ngồi ghế mình còn bắc chân lên một ghế khác, điệu bộ rất ngang ngạnh.

Trong quán chỉ có một mình hắc y chiếm hai ghế, không biết lối nhường lại thì chớ lại đứng phắt lên nhảy hai bước đến trước mặt đại hán mày rậm quát:

- Cầu tặc người chủ ai?

Đại hán mày rậm ngang nhiên quát:

- Ta chủ người đây...

Lời chưa dứt thì bị tên hắc y hán tử vung chưởng đánh ra.

Đại hán mày rậm đưa tay trái đỡ tay phải đang cầm chén rượu ném thẳng vào mặt đối phương.

Chỉ nghe bốp một tiếng, hắc y hán tử bị chén rượu ném trúng ngay giữa mũi máu phun ra lúi lại hai bước ngã ịch xuống.

Bàn này có tới sáu người chắc đều là đồng bọn của hắc y, cùng la lên. Hai tên tới đỡ đồng bọn còn bốn tên khác hùng hổ nhảy tới vây lấy thủ phạm.

Một tên trong số đó có đôi mắt tam giác, chỉ tay thẳng vào mặt đại hán mày rậm quát:

- Cầu tặc, người có biết chúng ta là ai không mà dám hành hung?

Đại hán khinh khỉnh đáp:

- Nhìn các người thì biết ngay là bọn ngu quỉ xà thần chẳng phải là giống thiện lương đâu.

Tên mắt tam giác quát lên:

- Tiểu cầu, người dám xem thường Hồi Long Bang chúng ta sao?

Dứt lời song chưởng đánh ra.

Đại hán mày rậm vội nhảy lùi một bước tránh chiêu không ngờ đạp phải chân của một tên trong Hồi Long Bang làm hấn kêu ré lên.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy thế muốn phì cười nhưng thấy đại hán mày rậm có vẻ thế cô, chỉ vì trượng nghĩa mà đứng ra bênh vực lẽ phải nay gặp Hồi Long Bang hung bạo như thế tất thế lực không nhỏ, chỉ e khó tránh khỏi thiệt thòi.

Vì chuyện tranh ghế cho chàng mà sinh ẩu đả nên chàng thấy mình có trách nhiệm, liền nói:

- Các vị khoan đã...

Tiểu quán nhỏ hẹp diện tích chẳng bao nhiêu mấy tên Hồi Long Bang nhảy ra bao vây thì gần chiếm hết chỗ rồi.

Một tên vừa quay lại thì đã đứng trước mặt chàng, trợn mắt quát:

- Tiểu tử nguoi mà biết chuyện gì mà chõ miệng vào, cút.

Dứt lời vung chưởng đánh ra.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêng người tránh.

Bên kia ba tên khác cũng xuất thủ tấn công đại hán râu rậm.

Cuộc loạn đã diễn ra làm mấy thực khách hốt hoảng dồn lại một góc, lão chủ quán và tên tiểu nhị sợ hãi trốn sau quầy hàng.

Giữa lúc ấy chợt một người chạy xộc vào quát:

- Dừng lại ngay.

Tiếng quát của người này liền sinh tác dụng, cuộc loạn đã lập tức đình chỉ. Tên đại hán râu rậm cung kính nói:

- Thúc thúc...

Người mới vào là một trung niên nhân cao lớn vạm vỡ, tuổi ngoại tứ tuần mặt đỏ như táo chín, dáng rất uy mãnh.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa thấy người kia chợt kêu lên:

- Thạch sư thúc.

Người mới vào nhìn chàng một lúc rồi ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa chấp tay cười nói:

- Tiểu điệt là Lâm Đoàn Nghĩa, sư thúc quên mất rồi sao?

Nguyên người này là Thạch Lục sư đệ Phục Ma kiếm khách với thanh Thất Dương đao cũng có danh khí trên giang hồ.

Phục Ma kiếm khách tính trầm tĩnh nhưng vị sư đệ lại là người hiếu động, thích ngao du sơn thủy rất ít khi ở nhà.

Năm năm trước Lâm Đoàn Nghĩa đến bái Phục Ma kiếm khách làm sư thì Thạch Lục đi vắng, hai năm sau vị này mới trở về thăm sư huynh chuyện văn một ngày rồi lại đi ngay.

Tuy có gặp mặt nhau nhưng chỉ một lần, hồi đó Lâm Đoàn Nghĩa còn là một đứa trẻ mười bốn tuổi, nay đã là một thiếu niên mười bảy cao lớn chững chạc hơn rất nhiều làm sao Thạch Lục nhận ra được?

Nhưng dù sao ông ta cũng còn nhớ rằng sư huynh có một đệ tử tên là Lâm Đoàn Nghĩa là nhi tử của Kim Đao Lâm Vỹ nên nghe chàng giới thiệu xong mừng rỡ hỏi:

- Thì ra là sư điệt, sao ngươi không đi cùng sư phụ?

Nghe nhắc đến sư phụ Lâm Đoàn Nghĩa lòng đau như cắt nhưng trước mặt đông người không muốn lộ ra bèn nén đau thương đáp:

- Ân sư đã ôm hận quy tiên một năm trước rồi...

Thạch Lục nghe nói biến sắc giống như bị sét đánh ngang đầu quát lên:

- Kẻ nào hạ thủ?

Giọng ông ta to như sấm đến nỗi làm gian tiểu quán rung lên, lão chủ quán khiếp vía ngã nhào xuống.

Mấy tên thuộc hạ của Hồi Long Bang đã dừng tay từ khi Thạch Lục bước vào chăm chú theo dõi cuộc đối thoại giữa hai người.

Nghe Thạch Lục quát vang như vậy biết người này có võ công thượng thừa lại nghe đại hán mày rậm gọi là thúc thúc chúng lại càng kinh sợ đầu dám chần chừ thêm nữa, vội chuồn đi.

Thạch Lục vốn không có ý làm cho chúng nhân khiếp hãi thấy lão chủ quán ngã xuống bất tỉnh mới trấn tĩnh lấy ra một viên dược hoàn bảo đại hán mày rậm:

- Thạch Giác, hãy cho lão chủ quán uống vào. Ta mới ra ngoài một chút mà ngươi đã gây họa.

Đại hán mày rậm Thạch Giác vội tiếp lấy viên thuốc cứu lão nhân tỉnh lại rồi đứng nép sang một bên.

Thạch Lục nhìn Lâm Đoàn Nghĩa bảo:

- Nghĩa nhi, hãy ngồi xuống rồi kể lại đầu đuôi sự việc sư huynh bị hại cho ta nghe.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Nghĩa nhi muốn cùng sư thúc ra ngoài kia nói chuyện.

Thạch Lục nhíu mày hỏi:

- Vì sao phải ra ngoài chứ? Người cho rằng ta sợ bọn chó ghẻ Hội Long Bang đó hay sao?

Lâm Đoàn Nghĩa vội đáp:

- Diệt nhi không dám nhưng chuyện ân sư bị hại rất phức tạp càng không thể để ngoài nhân nghe thấy.

Thạch Lục gật đầu nhìn Thạch Giác bảo:

- Mua thêm trà rượu ra ngoài trấn nói chuyện.

Thạch Giác dạ một tiếng rồi gọi lão chủ quán tới đưa cho lão một đỉnh bạc nói:

- Vì ta mà khách của người chuồn hết, ta bồi thường số tiền ăn uống của chúng. Hãy chuẩn bị hai bình rượu và một số đồ ăn thức nhắm để ta mang đi.

Lão chủ quán vội nói:

- Đại gia vừa cứu tiểu lão nhi tỉnh lại thì tốt rồi đâu dám...

Thạch Giác ngắt lời:

- Cầm lấy và chuẩn bị như lời ta dặn, nhanh lên.

Lão chủ quán sợ hãi cầm lấy đỉnh bạc cuống quýt sai tên tiểu nhị lo chuẩn bị rượu và đồ ăn thức nhắm một mâm lớn đầy lông bàn cẩn thận mang ra.

Thạch Giác bung lấy mâm nói:

- Thúc thúc chúng ta đi.

Thạch Lục cùng Lâm Đoàn Nghĩa ra khỏi quán.

Ra tới phố Thạch Lục hỏi:

- Sư diệt người thấy Thạch Giác như thế nào?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Về võ học điệt nhi thấy thì hình như Giác đại ca còn chưa nhập môn.

Thạch Lục gật đầu nói:

- Hẳn là nội điệt của ta lòng dạ thiện lương chỉ có hơi ngốc một chút và hay sinh sự. Vì thế hẳn theo ta đã một năm nhưng chưa được ta chính thức truyền thụ võ nghệ, sợ rằng chưa học thành thì đã bị người ta đánh chết.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy tính khí Thạch Giác hào sảng đáng mến liền nói:

- Sư thúc nghĩ thế không sợ Giác đại ca thiệt thòi hay sao?

Thạch Lục thở dài định trả lời thì chợt thấy trước mặt có một đám người chạy tới, biết rằng người của Hội Long Bang vừa bị Thạch Giác đánh kéo thêm cao thủ đến báo thù, chỉ tay bảo Thạch Giác:

- Người xem hậu quả của hành động vừa rồi đấy.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy chỉ mới gặp vị sư thúc này một lần nhưng nghe sư phụ Phục Ma kiếm khách nói nhiều đến vị sư đệ tính tình hào sảng và chuyên tâm hành hiệp trượng nghĩa này.

Bây giờ xem lại chàng rất cảm phục.

Thạch Lục cười nói:

- Ta chẳng sợ gì Bang Chủ Hội Long Bang Khâu Tam Uý nhưng thủ hạ của hắn rất đông, tuy nhiều tên đáng ghét nhưng không phải ai cũng đáng giết. Đại khai sát giới với bọn này là không nên.

Y chỉ tay vào bọn kia nói:

- Người thấy đây, bọn chúng nhếch nhác như thế nhiều tên vừa đi vừa sợ đánh chúng không nổi...

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Khâu Tam Uý là người thế nào?

Thạch Lục đáp:

- Hẳn trước đây vốn không phải là kẻ ác nhưng ba năm lại đây không biết dựa vào thế lực của người nào mà trở nên ngang tàng, một số thuộc hạ cậy thế hoành hành. Nhưng dù sao cũng không phải là tà phái.

Lâm Đoàn Nghĩa lại hỏi:

- Tiểu điệt có nghe bọn chúng nói về một vị Hồng Phong Nương Tử nào đó, không biết nhân vật này là ai?

- Hồng Phong Nương Tử chỉ mới xuất danh chừng nửa năm nay thôi, nghe nói cô ta còn trẻ nhưng võ công rất cao tính tình lại dâm dăng. Hôm nay cô ta và Khâu Tam Úy có ước đấu trên bãi biển này. Theo ta thấy thì nếu không có người khác trợ giúp chỉ dựa vào bọn tam lưu của Hội Long Bang tất sẽ trở thành vật hy sinh cho Hồng Phong Nương Tử mà thôi.

Quả nhiên bọn người của Hội Long Bang tuy bám theo họ nhưng rụt đầu rụt cổ không dám lộ diện, hành động rất vụng về.

Không bao lâu thì ra khỏi cửa trấn thành phía đông.

Họ đi ra phía bờ biển chừng nửa dặm thì có ba kỵ sĩ từ phía sau phi tới, cả ba đều là nữ nhân.

Khi đi ngang qua Lâm Đoàn Nghĩa một người quay lại nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nhoẻn cười rất tình tứ.

Lâm Đoàn Nghĩa bất giác đỏ mặt lên cúi đầu xuống.

Phải thừa nhận nữ nhân đó rất đẹp đặc biệt là nụ cười hết sức quyến rũ, làm bất cứ nam nhân nào cũng phải xiêu lòng.

Thạch Lục quay lại nhìn chàng hỏi:

- Người có biết nữ nhân đó là ai không?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Không biết nhưng nhìn dạng thì võ công không kém chẳng hay có phải là đồng bọn của Hồng Phong Nương Tử không?

Thạch Lục lắc đầu:

- Không phải, ta chưa từng gặp Hồng Phong Nương Tử nhưng ba nữ nhân này thuộc Thanh Linh Tứ Vân, gần đây khá nổi danh.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Thanh Linh Tứ Vân?

- Chính thế, sư phụ người ít xuất hiện trong giang hồ, Thanh Linh Tứ Vân lại mới xuất danh chừng một năm nay đương nhiên là người không biết.

Y dừng lại một lát, lại tiếp:

- Nghe nói sư phụ chúng là một lão đạo cô ẩn cư đã nhiều năm, lão đại là Phi Vân, lão nhị là Nhàn Vân, tam muội là Khinh Vân và còn tứ muội là Thái Vân. Mỗi người đều có nhất thân võ công không kém. Người không ngẩng đầu mà thoáng nhìn đã nhận ra điều đó đủ thấy nhãn lực không phải tầm thường.

Lâm Đoàn Nghĩa lúng túng nói:

- Tiểu điệt...

Thạch Lục chột nghiêm giọng:

- Hành tẩu giang hồ phải bạo dạn lên một chút đặc biệt là đối với nữ nhân. Người càng rụt rè thì càng bị chúng ức hiếp.

Lâm Đoàn Nghĩa dạ một tiếng.

Thạch Lục nói tiếp:

- Tiếng là Thanh Linh Tứ Vân nhưng chỉ có ba tên xuất hiện trong giang hồ bởi vì tứ muội Thái Vân còn chưa xuất đạo, vẫn còn ở lại hầu hạ cho sư phụ.

Bây giờ đã ra khỏi trấn hơn một dặm đến gần bờ biển.

Thạch Giác bung mâm rượu rẽ sang một bãi cỏ ven đường đặt xuống dưới một gốc cây lên tiếng gọi:

- Thúc thúc, ngồi ở đây tốt rồi.

Thạch Lục dẫn sư điệt rẽ qua đường.

Vừa đến nơi Lâm Đoàn Nghĩa đã quỳ xuống nói:

- Sư thúc đệ tử đáng chết...

Nói chưa hết câu nước mắt đã chảy xuống như mưa.

Thạch Lục đỡ sư điệt lên nói:

- Dừng dậy đi đừng khóc nữa. Việc đã qua có khóc thương cũng không giải quyết được gì trái lại càng loạn thêm thôi, dù sao sư phụ người cũng đã chết hãy kể rõ lại sự việc, chúng ta sẽ nghĩ cách báo thù.

Xong bảo Thạch Giác và Lâm Đoàn Nghĩa ngồi quanh mâm rượu.

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại đầu đuôi sự việc kể từ lúc hai sư đồ về dự tiệc sinh nhật phụ thân, chúng kiến thám án Tùng Vân Sơn Trang sau đó hung thủ xuất hiện mình được Long Oải Bà Bà cứu đi còn sư phụ ở lại chặn giết địch.

Chàng kể luôn việc Long Oải Bà Bà và Tề Đông Nhị Tẩu cũng gặp phải độc thủ của bọn người này, mình bị truy sát tận Thủy Liêm động, cừ nhân bị Lãnh Diện bà bà đánh đuổi chạy đi...

Thạch Lục nghe xong thì nhú mày nghĩ ngợi cố tìm xem thù nhân là ai trong giang hồ, một lúc lắc đầu nói:

- Theo lời kể của người sư thúc còn chưa đoán ra bốn tên ma đầu đó là ai nhưng tìm hoài ắt sẽ có lúc gặp được chúng, chỉ sợ rằng đến lúc đó ta cũng không phải là địch thủ.

Lâm Đoàn Nghĩa tuy đã có thân hoài tuyệt học nhưng vì chàng cho rằng hai vị sư phụ sư nương đã giết hơn hai trăm năm chục cao thủ võ lâm đoạt lấy binh khí đem xuống địa thất sợ sau này lộ chuyện mình sẽ kết cừu kết án với các môn phái nên không dám kể ra.

Chàng chỉ hỏi:

- Sư thúc, liệu trong bốn tên ác quỷ đó có tên Ngũ Độc Truy Hồn Chuông Mi Cổ Thương không?

Thạch Lục đáp:

- Mi Cổ Thương còn chưa rời khỏi Lão Gia Lĩnh làm sao có hấn được?

Lâm Đoàn Nghĩa nghĩ thầm:

- May mà sư thúc nói câu đó nếu không mình mất công ra quan ngoại chẳng những kéo dài thời gian mà còn gây thù chuốc oán với người ta.

Chàng lại nói:

- Tiểu đệ cho rằng nếu không phải Mi Cổ Thương gây ra thì bọn này chắc chắn có cừu hận gì đó với lão, sư thúc thấy chúng ta có nên tìm Mi Cổ Thương nói ra chuyện này rồi kết hợp với lão ta báo thù hay không?

Thạch Lục gật đầu tán thưởng:

- Sư đệ nói rất có lý, người còn chưa thông thuộc các môn phái trên giang hồ, hãy đi theo sư thúc một chuyến hẹn với một số nhân vật chính phái, còn đến nói rõ với Mi Cổ Thương để lão ta hạ sơn cùng truy diệt cừu nhân, tin rằng bốn tên ác ma đó sẽ không thể thoát.

Y nói giọng rất tin tưởng hào khí cũng theo đó mà tăng lên.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt hỏi:

- Sư thúc là người lịch duyệt giang hồ có biết trước đây có một loại kiếm pháp gọi là Minh Vương kiếm pháp không?

Thạch Lục nhíu mày nói:

- Minh Vương kiếm pháp ta chưa nghe nói qua...

Chàng lại hỏi:

- Trong các trường bối của bốn môn khoảng thời gian một trăm năm trước có ai bị mất binh khí không?

Thạch Lục ngạc nhiên hỏi:

- Người nói gì? Trường bối của sư môn mất binh khí? Không có.

Lâm Đoàn Nghĩa thở phào một hơi nói:

- Nếu vậy thì tốt.

Thạch Lục nghi hoặc nhìn chàng hỏi:

- Vì sao người lại hỏi chuyện đó?

Lâm Đoàn Nghĩa lúng túng nói:

- Xin sư thúc thứ lỗi... đều đó tiểu điệt chưa thể nói ra được.

Thạch Lục là người nóng nảy thấy sư điệt định giấu mình liền quát lên:

- Chuyện gì người hãy nói rõ ra nếu không đừng trách ta thanh lý môn hộ đấy.

Thấy sư thúc giận đến nổi mặt đỏ bừng râu tóc dựng ngược cả lên, chàng thất kinh vội nói:

- Xin sư thúc đừng giận tiểu điệt chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi chứ không có ý giấu giếm sư thúc.

Nhưng cuối cùng chàng cũng phải lược thuật lại chuyện mình gặp được duyên kỳ ngộ được học võ công thượng thừa ở Cẩm La Điện, có giấu bớt đi một số chi tiết.

Thạch Lục chăm chú nghe nét mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nghe xong ông ta trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc miệng lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Đột nhiên mắt ông ta rực sáng vỗ đùi nói to:

- Đúng rồi.

Tiếng quát to đến nỗi Lâm Đoàn Nghĩa giật nảy mình, từ trên cây tùng mà ba người đang ngồi chợt rơi xuống một hắc ảnh.

Lâm Đoàn Nghĩa vừa trông thấy liền vung tay đánh lên một chưởng.

Người kia bị chưởng lực bắn đi xa tới ba bốn trượng đảo người đáp xuống đất, miệng khâm phục nói:

- Chưởng lực thật kinh nhân.

Ba người nhìn lại thấy đó là một lão hóa tử mặc áo vá trăm mảnh.

Lão lại cười hô hô nói tiếp:

- Lão hóa tử ta sống cả trăm năm hôm nay mới lãnh hội chưởng lực của môn nhân một quái kiệt lợi hại như thế thật không phí sống một đời.

Lão nhìn mâm rượu thịt còn nguyên vẫn chưa ai đụng đến ánh mắt lộ vẻ thèm thuồng nói:

- Các người để rượu thịt không ăn cứ sửa nhặng lên những chuyện đầu đầu không lãng phí đi ư?

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận quát:

- Lão dám chửi chúng ta?

Dứt lời nhảy một bước tới gần lão hóa tử.

Thạch Lục đã nhận ra đối phương là ai, liền quát:

- Nghĩa nhi không được vô lễ.

Lâm Đoàn Nghĩa đưa chưởng định đánh vội thu về.

Lão hóa tử nhìn Thạch Lục nói:

- Lão hủ đang định lãnh giáo vài cao chiêu tuyệt học ngươi ngăn cản làm gì?

Thạch Lục đứng lên chấp tay cúi mình nói:

- Hoa tiền bối là bậc hí phong trần cần gì chấp nhật một tên hậu sinh văn bối?

Tới đó nhìn Lâm Đoàn Nghĩa đang đứng ngậy ra giới thiệu:

- Vị này là Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng, Hoa tiền bối, võ công và bối phận ngang với mấy vị Tinh Âm Thần Ni, Thanh Linh Đạp Cô, Thần Kiếm Nhất Trần đại sư. Người mua bái kiến lão nhân gia đi.

Lâm Đoàn Nghĩa dạ một tiếng quỳ xuống hành lễ nói:

- Văn bối không biết nên đắc tội xin Hoa tiền bối lượng thứ.

Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng vẫy tay định dùng kinh lục đẩy chàng đứng lên nào ngờ bị luồng kinh khí cực mạnh phản kháng lại, biết ngay thiếu niên này nội lực không kém mình thoáng sững người ra nhưng vẫn giữ giọng điềm nhiên nói:

- Oa nhi không cần đa lễ.

Thạch Lục biết lão hóa tử này quý rượu như mệnh liền chấp tay nói:

- Mời Hoa tiền bối ngồi vào uống đờ vài chén.

Thần Châu Nhất Cái Hoa Hoằng chẳng cần khách sáo ngồi vào mâm ngay.

Ba thức điệt cũng ngồi xuống.

Hoa Hoằng uống xong ba bát rượu mới nhìn Lâm Đoàn Nghĩa khề khà nói:

- Oa nhi người khá đấy, với nhất thân võ công có thể xung hùng thiên hạ được rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt đáp:

- Văn bối không dám...

Thần Châu Nhất Cái lại uống thêm bát nữa lúc lắc đầu tóc rối bù nói:

- Bình sinh lão hóa tử ta không thích tán dương người khác cũng chưa phục ai ngoài mình nhưng vừa rồi người bức ra luồng kinh khí ngay cả ta cũng không kháng cự nổi.

Bấy giờ Thạch Lục mới biết vừa rồi hai người có đấu qua nội công, tuy không biết Thần Châu Nhất Cái nói thật được mấy phần nhưng cũng biết rằng lão là người rất tự kiêu xưa nay không phục ai cả, cho dù Lâm Đoàn Nghĩa không thắng cũng có nội lực rất uyên thâm đưa mắt kinh dị nhìn sư điệt.

Thần Châu Nhất Cái nói tiếp:

- Lão hóa tử ta đã nghe rõ điều các người vừa nói. Trăm năm lại đây có hai công án lớn nay xem lại đều ứng cả vào người oa nhi người. Đó là một sự bi thảm nhưng cũng vừa là một đại phúc.

Cả Thạch Lục và Lâm Đoàn Nghĩa đều ngơ ngác nhìn Thần Châu Nhất Cái định hỏi nhưng lão đã tiếp lời:

- Đại công án thứ nhất xảy ra sáu mươi năm trước, không biết vì nguyên cớ gì mà có rất nhiều cao thủ lừng danh đột nhiên mất tích thì ra đều bị hủy bởi tay một quái kiệt võ lâm là Phương Bất Bình...

Lâm Đoàn Nghĩa nghe tới đó liền hỏi:

- Có phải vị quái kiệt võ lâm mà tiền bối vừa nói chính là vị dưới địa thất truyền võ nghệ cho văn bối không?

Thần Châu Nhất Cái nói:

- Không phải hấn thì còn ai nữa?

Lão buông tiếng thở dài nói tiếp:

- Phương Bất Bình võ công có thể nói là xưa nay ít ai sánh kịp, nếu gọi lão là đệ nhất thiên hạ thì đứng người thứ hai chỉ đáng là đệ tử của lão mà thôi, bởi vì chưa có ai đấu nổi với lão qua mười chiêu. Nhưng tiếc rằng hành vi của Phương Bất Bình không thể coi là nhân vật chính phái.

Lâm Đoàn Nghĩa nghe nói bỗng giật mình chấn động.

Nếu vị Phương Bất Bình đó thuộc hạng tà ác, sau này giang hồ biết rõ căn nguyên võ học của chàng thật là một bước khó đi.

Liền hỏi:

- Tiền bối nói hành vi của vị Phương tiền bối đó thế nào? Xin cho văn bối biết rõ thêm.

Thần Châu Nhất Cái nghĩ thầm:

- Hài tử này nhân hậu đáng thương không thể không nói nhưng nói cách nào cho ổn đây?

Liền đáp:

- Hành vi đó thật không có hạ cho người khác nhưng thiên hạ thì không thể chấp nhận được...

- Đó là gì vậy?

Thần Châu Nhất Cái thở dài nói:

- Lẽ ra lão không nên quan hệ với nữ nhi của mình.

Lâm Đoàn Nghĩa kêu lên:

- Trời ơi.

Nói xong xây xẩm mặt mày ngất đi.

Thạch Lục và Thần Châu Nhất Cái vội đặt chàng nằm xuống cứu chữa.

Nhưng Lâm Đoàn Nghĩa sau huynh luyện thành Cửu Dã Thần Công thì kinh mạch khác hẳn người thường, cho dù Thần Châu Nhất Cái là một trong vài cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm vẫn không sao thôi mạch hoạt huyết cho tỉnh lại được, đành thở dài nói:

- Phải để cho nó tự tỉnh lại thôi, tuyệt học của Phương Bất Bình không ai hiểu được. Lão hóa tử ta cũng bó tay.

Thạch Lục tự biết võ công mình kém xa Thần Châu Nhất Cái mà vị cao thủ Cái Bang này đã bó tay thì mình còn làm gì được?

Nhưng thấy tình trạng của sư điệt chưa đến nỗi nghiêm trọng lắm nên cũng tạm yên lòng đưa Lâm Đoàn Nghĩa cho Thạch Giác chăm sóc.

Hai người lại tiếp tục uống rượu.

Thạch Lục hỏi:

- Nhân vật quái kiệt như Phương Bất Bình võ công đã cao như thế tại sao lại vô đạo đức tới mức lấy con gái của chính mình làm thiếp?

Thần Châu Nhất Cái nói:

- Lão hóa tử cũng chỉ nghe truyền ngôn nói thế chứ có gặp lão đâu mà biết? Nhưng tưởng rằng không có lửa thì làm sao có khói? Nhất định trong chuyện này có nguyên nhân, nếu không phải vì hành vi không được chấp nhận thì sao thời đó hầu như cả võ lâm đều bất bình với lão?

Thạch Lục tỏ ra bán tín bán nghi thầm nghĩ:

- Quái thế nào, chỉ trừ những người mất trí không ai làm chuyện đòi bại đó. Có thể vì Phương Bất Bình có quá nhiều thù nhân nhưng vì võ công quá cao cường nên không ai dám trực diện đối địch cho nên chúng mới cấu kết nhau thêu dệt nên những chuyện đó để làm cho lão không dám nhìn mặt thiên hạ mà ẩn cư biệt tích...

Thần Châu Nhất Cái nhìn sang Lâm Đoàn Nghĩa bằng ánh mắt thương xót, thở dài nói:

- Hài tử đó cũng quá nóng nảy, thực ra trong võ học thì không phân biệt chánh tà mà cốt ở tâm. Người chánh khí thì có dùng võ học gì cũng là chánh khí còn hạng ma đạo thì dù

luyện võ công của bồ tát vẫn là ma đạo. Dù là học võ học của tà ma mà dùng nó để hàng ma hộ đạo thì có gì đáng hổ thẹn? Khi nào nó tỉnh lại người hãy lựa lời khuyên giải. Nếu không chỉ sợ rằng nó hành công tự phế võ học đã tự luyện được thì trong chính phái sẽ mất đi một cao thủ tuyệt thế, đó là đại họa của võ lâm đấy.

Thạch Lục chấp tay lĩnh ý.

Hai người uống thêm một lúc thì Lâm Đoàn Nghĩa tỉnh lại.

Đến lúc đó Thạch Lục mới sực nhớ ra nói:

- Làm sao mà ta quên mất trong người mình có ích khí hoàn chứ?

Trong lúc bối rối ông ta quên mất loại thuốc giải trầm uất rất hiệu nghiệm, lúc đó mới lấy ra hai viên định đưa cho Thạch Giác. Nhưng vừa lúc đó nhìn thấy từ cửa thành ùn ra một đám đông tay cầm binh khí sáng loáng, chốc lát đã tới cách nửa dặm.

- o O o -